

[Poul Hartling.]

parti får flertal sammen i det nye folketing. Så kan vi gennem skattelovgivningen hente disse penge hjem igen i statskassen, idet vi jo nok kan blive enige om en øget beskatning af ejendomme, en skærpende af kapitalvindingsskatten og en skærpende af progressionen i indkomstbeskatningen.“

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det stadig er hans linje — og så kunne han måske samtidig svare på, om han fortsat mener, at det blot drejer sig om at give jordlovene andre etiketter, end der var på dem, der blev forkastet i 1963, og at finde andre betegnelser for ordene „ekspropriation“ og „forkøbsret“, sådan som han sagde ved et møde i Studenterforeningen i marts 1967.

De synspunkter, som de to nye og den ophøjede minister har givet udtryk for, må i høj grad kunne falde i det ærede medlem hr. Aksel Larsens smag, men de kan nok skabe utryghed andre steder.

Statsministeren gav i sin åbningsstale udtryk for, at han stræbte efter et bredt samarbejde i folketinget. Ord alene gør det imidlertid ikke. Statsministeren gav også udtryk for samarbejdsvilje i den åbningsstale, han holdt sidste år, og hvordan praktiserede han det? Vi husker alle, hvordan den seneste folketingsssamling forløb — efter det valg, som bragte socialdemokratiet et stort tab, men socialistisk folkeparti en gevinst, der ikke blot opvejede socialdemokratiets tab, men også gav de to partier flertal i folketinget. Det var ikke samarbejdsvilje, statsministeren og hans parti praktiserede, i hvert fald var det kun samarbejdsvilje over for socialistisk folkeparti, der nu blev regeringens faste støtteparti. Der var simpelt hen ingen samarbejdsvilje på de områder, som var dækket af samarbejdsaftalen mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Folketingets øvrige partier kunne nok få lov at stemme for lovforslagene, men de kunne ikke opnå nogen reel indflydelse på lovene.

Det er åbenbart stadig statsministerens linje, hvis man skal tro det, han siger i Vor Politik, som jeg nævnte før. I det samme nummer står der om det konservative folkeparti, at

„de konservative kan støtte regeringens politik, så kommer samarbejdet af sig selv og dermed indflydelsen.“

Den slags indbydelser til at støtte regeringens politik er ikke indbydelser til hæderligt samarbejde.

Statsministeren har nu indbudt til nogle orienterende samtaler om, hvordan samarbejdet om de nye jordlove skal praktiseres. Det er klart, at venstre ikke siger nej hertil, men vi kommer til samtalerne med to forudsætninger. For det første, at arbejdet må foregå i respekt for den klare vælger-tilkendegivelse, som jordlovsafstemningen i 1963 udtrykte, og for det andet, at hvis det, vi skal forhandle om, er forslag, der allerede er låst fast i en aftale mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, er ordene om det brede samarbejde tomme.

Det kan ikke forbavse statsministeren, at vi ønsker at vide, om hans indbydelse til samarbejde er en indbydelse til samarbejde under tilsvarende vilkår, som vi eksempelvis oplevede det under skatteforhandlingerne i foråret. Kan der overhovedet samarbejdes på de punkter, som samarbejdsaftalen med socialistisk folkeparti dækker, uden at resultatet tiltrædes af SF?

Statsministeren har jo vist sig handlekraftig i visse situationer; det synes imidlertid, som om vi har til gode at se samme handlekraft bragt i anvendelse over for SF, som statsministeren har vist over for sine egne. Vi har brug for en klaring om disse samarbejdsspørgsmål. En frigørelse fra SF vil efter min opfattelse være en forudsætning for, at statsministerens ord om samarbejde til anden side kan dække realiteter.

Venstres principielle opfattelse af samarbejde mellem regering og opposition er blevet dokumenteret også under denne regering. Vi afviser altså ikke at samarbejde med regeringen, selv om vi er dybt uenige med den i dens socialistiske mål. Vi håber, at vi skal kunne løse en række af de store problemer, folketinget står over for, ved et bredt samarbejde. Men det gøres ikke med ord alene; regeringen må i handling dokumentere, at den virkelig ønsker et samarbejde, og forstå, at grænsen for samarbejdsmulighederne sættes af regeringen selv.

Vi har i folketinget en socialistisk blok,